

CANONNE proti Francii (č. 22037/13)

Rozhodnutí z 2. června 2015

Rozhodnutí o určení otcovství založené kromě jiného na odmítnutí údajného otce poskytnout vzorek DNA. V roce 1982 porodila manželka dceru dřív, než skončilo rozvodové řízení. Stěžovatel popřel, že by byl otec dítěte. V roce 2008 dcera tvrdila, že stěžovatel je její otec. Soud nařídil provedení testu DNA, kterému se stěžovatel odmítl podrobit. Vzhledem k tomuto odmítnutí a s odkazem na další shromážděný důkazní materiál, soud prohlásil, že otcem dítěte je stěžovatel.

Před ESLP stěžovatel zejména namítal, že postavit jeho paternitu k dítěti na základě odmítnutí podrobit se testu DNA porušovalo jeho právo na respektování soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy.

ESLP konstatoval, že článek 8 Úmluvy se stěžovatele týká hned dvakrát. Nejprve proto, že založení nebo zrušení příbuzenského pouta dotčené osoby se přímo dotýká její identity. A pak i proto, že odebrání krve pro provedení testu nařízeného soudem je zásahem do fyzické integrity a že genetické údaje jsou součástí nejdůvěrnější identity jednotlivce. Uznání vnitrostátních soudů existence příbuzenského vztahu založeného zejména na odmítnutí podrobit se genetické expertíze bylo bez pochyby zásahem do výkonu práva na respektování soukromého života.

Šlo o zásah zákonný, jehož cílem bylo zaručit dítěti plnohodnotný výkon jeho práva na soukromý život, jenž pokrývá nejen právo každého znát své předky, ale též právo na právní uznání jeho příbuzenství. ESLP již zkoumal podobné případy, ve kterých došel k závěru, že došlo k porušení práv dítěte zaručených ustanovením článku 8 Úmluvy z důvodu neschopnosti soudů zabránit, aby řízení o uznání otcovství bylo zmařeno odmítnutím údajného otce podrobit se zkoušce DNA. V projednávaném případě rozhodnutí vnitrostátních soudů bylo podle názoru ESLP plně konformní s jeho rozhodovací praxí. Vskutku, dcera, která žádala, aby bylo určeno otcovství stěžovatele, byla při zahájení řízení plnoletá. I když zde vyšší zájem dítěte nebyl ve hře v porovnání s jinými kauzami, které ESLP zkoumal, neznamenal to, že by bylo právo zaručené článkem 8 Úmluvy znát své kořeny oslabeno, neboť toto právo nezaniká s přibývajícím věkem. Kromě toho v daném případě k tomu, aby byl určen příbuzenský vztah, se soudy při vydání svého rozhodnutí neopíraly pouze o odmítnutí údajného otce podrobit se testu DNA, ale měly k dispozici písemná prohlášení stran a svědecké výpovědi. ESLP judikoval, že odmítnutí stěžovatele bylo jen „doplňkovým prvkem“ k posílení již částečně přijatého závěru, který se opíral o další materiální prvky. Vnitrostátní soudy tak nepřekročily důležitou posuzovací pravomoc, kterou disponovaly.

ESLP shledal stížnost nepřijatelnou.